

Всички сѣ решени търпеливо да чакатъ.

Дъждътъ е престаналъ. Нѣкаква мъглява мрачна зора леко разпръсва сивата си свѣтлина. Радулъ събира хората си и отново изкачва Боярски рътъ. Отъ бойниците имъ хвърлятъ камъни и гавелоти. Той заклина измѣнниците да се предадатъ, защото иначе, като се върне царската войска, лошо ще си изпатятъ. Въ този мигъ отъ бойниците екватъ радостни викове и ликувания. Долу по друма се задава куманската конница.

Изведнажъ Радулъ извиква. Една стрела стърчи въ рамото му. Остра зашемедяваща болка го кара да се стърчи на две. Отъ рѣжава му капе топла леплива течностъ... Той измѣква стрелата, захвърля я и надава боенъ викъ къмъ войскитѣ си.

— Пресрещнете куманитѣ! Не ги пущайте къмъ портитѣ!

Дветѣ войски се срѣщатъ по срѣдата на Боярския рътъ. Подкача зловеща неравна борба. Мѣстото е тѣсно и неудобно. Нѣколцина конници се подхлъзватъ по мокритѣ камъни и падатъ въ пропастьта. Ужасени, другитѣ се отдръпватъ назадъ. Стрелцитѣ на Матей ги заграждатъ отъ къмъ гърба. Но по друма се задава нова куманска конница. Войскитѣ на князь Иона... Въ низината, на тѣсната поляна край рѣката, все нови и нови кумански вълни заливатъ малцината въоръжени богомили — повече стари люде или невръстни момци, понеже всички други сѣ събрали при Солунъ, — помитатъ отчаяната имъ защита и нападатъ отъ къмъ гърба стрелцитѣ на Матей. Притиснати между два неприятелски отряда, стрелцитѣ бързо гинатъ.

Съ безумна храбростъ войскаритѣ на войводата Радулъ защищаватъ стѣпка по стѣпка входа на крепостъта. Но отъ бойниците ги обсипватъ съ дъждъ отъ стрели. Редицитѣ редѣятъ... Останалитѣ живи прескачатъ труповетѣ на другаритѣ си и, притиснати отъ плътната редица кумани, бавно почватъ да отстъпватъ къмъ крепостъта.